

MLADÝ SVĚT

1. MŮJ MUŽ JE VĚTŠÍ MATKA NEŽ JÁ

26.10.2023 Mladý svět - Venuše Baxová
strana: 70 rubrika: Lifestyle

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: divadle; moravskoslezském; Národním

Herečka Jana Bernášková toho zvládá opravdu hodně. Je dvojnásobnou maminkou, píše knihy, hraje v seriálech i v divadle. Teď navíc podle její první knihy Jak přežít svého muže natočila s manželem stejnojmenný film.

* Jak se úspěšná herečka dostane k psaní knih, navíc s takovými názvy, díky nimž je chce každý číst?

Jsem totiž chvílemi odvázná. A proč začne psát úspěšná herečka knihy? Protože v té době asi ještě nebyla tolik úspěšná. Vzniklo to vlastně tak, že můj táta šel na operaci žlučníku, ale vrátil se s rakovinou slinivky, což je vlastně neléčitelná choroba. Věděli jsme, že máme omezený čas a úplně se nám převrátil život. Já jsem v té chvíli musela některé své práce zrušit, omluvit se, vystoupit ze zkoušení... Tatka žil sám a věděli jsme, že se o něj musíme postarat a že rakovina slinivky postupuje hrozně rychle. Ale tatka byl bojovník a ze tří měsíců to protáhl na rok a půl. Já jsem o něj pečovala, bylo to těžké a náročné. Tehdy jsem o tom nemluvila a neinformovala jsem o tom na sociálních sítích, jak tím člověk prochází, protože tatka byl hrozný introvert a média by po tom skočila.

* To je mi moc líto, to muselo být hrozně těžké...

Byla jsem v izolaci, netvořila jsem a jen jsem chodila večer hrát. Nepřibírala jsem novou práci a strašně mi chyběla ta kreativita, už jsem nevěděla, co se sebou. Potřebovala jsem taky mít ten pocit, že jdu do práce. Vzpomněla jsem si, že kdysi jsem psala fejetony pro jeden časopis, a tak jsem si vzala počítač, řekla jsem tátovi, že jdu na dvě tři hodinky pracovat. Nikdo se ale neptal, jestli jdu na casting, na rozhovor, nebo co mám v plánu. Tak jsem si vždycky urvala nějaký čas pro sebe a sedla jsem a psala. Psala jsem jen pro sebe a neměla jsem vůbec žádné plány nebo ambice. Myslím si, že v tom je ten velký přínos, že jsem vlastně nekalkulovala a že jsem při tom psaní byla velmi otevřená a autentická a jak to přicházelo, tak jsem si s tím pohrávala. Manžel mě ponoukal, že musím někde do rozhovoru říct, že píšu knížku. Mně to připadalo trapné, ale někde jsem to plácla a chytlo se toho jedno nakladatelství. Chtěli vidět ukázkou a moc se jim líbila. Byla to ukázkou z knížky Jak přežít svého muže. Řekli mi, ať to dopíšu, dali mi deadline, podepsali jsme smlouvu a já jsem se do toho vrhla a zkusila jsem to dopsat.

* Úžasné. Kdy to bylo?

To bylo v období první covidové vlny. V říjnu 2020 vyšla a na druhý den se zavřela všechna knihkupectví až do března. Myslela jsem, že se zabiju. I přesto si to ale ženy našly, online to vykoupily a stal se z toho bestseller. Tehdy jsem pochopila, že když má něco svou cestu, tak si ji to najde. Díky tomu jsem se naučila strašně moc o psaní, dokonce i spoustu technických věcí a navíc jsem musela začít používat sociální síť. Do té doby jsem je používala pouze sporadicky, nebo spíš vůbec. Mé dceři tehdy bylo čtrnáct let a pořád jsem ji otravovala, aby mi vysvětlila, jak se dělají stories, jak se tam vkládá hudba, jak se tam dělají písničky a tak. Bylo to docela legrační, ale zároveň hrozně stresující. Tato cesta mě naučila strašně moc věcí a postavit se na vlastní nohy. Tím, že se z toho stal bestseller, tak nakladatelství chtělo druhou knihu. Přišel druhý lockdown, a tak jsem sedla a napsala jsem Couru.

* Dost odvázný název pro knihu...

Odvázná jsem tak, že mě ten název napadl, řekla jsem ho nakladateli, ale pak jsem mu to celou dobu rozmlouvala, že je to "moc". On ale říkal, že to je přesně ono. Takže tak jsem odvázná – něco plácnu a pak se hrozně bojím. No a po Couru vznikl Koloušek, který teď frčí asi nejvíc. Všechno jsou to bestsellery a přemýšlím už nad čtvrtou knížkou. Předtím jsem byla taková "nevypsaná", ale teď se nad tím snažím víc přemýšlet, ale zároveň si pořád zachovávám tu svobodu a volnost, hravost a humor, což mají ženy rády.

* Musíte mít opravdu velkou fantazii...

Určitě, je to pořád literární příběh, který má ale autentické momenty. Píšu z mého prostředí – herectví, a mám zažité tisíce historek mé kamarádky a některé jsou tak absurdní a tragikomické, že to nemůžu nechat ležet. Používám je a myslím si, že čtenáři cítí tu autenticitu, prožitky a emoce a je jedno, do jaké situace je to zasazeno. Vlastně všechny postavy mají moje emoce. Vždycky se mě ptají, jestli jsem já ta hlavní hrdinka, ale odpovídám, že já jsem všechny postavy. Všem dávám emoce a názory a za všemi si stojím. S tou odvážností je to tak, že když to píšu sama a mám u toho dvojku vína, tak se do toho ponořím, nikdo mě nevidí a neslyší a potají píšu o sprostárničkách a zapomínám na to, že to bude někdo číst. A taky mám pocit, že vášeň a erotika ke vztahům patří. Nedokážu si představit, jak bych to obešla. V tomhle jsem otevřená. Tak, jak jsou u filmu neherci, kteří jsou naprosto fantastičtí a hrají dokonale, tak mám pocit, že já jsem totéž v tom psaní. Autentická autorka.

* Zkrátka si necháváte tvůrčí svobodu...

Můj manžel říká, že je to to nejvíc a to, co si nesmím nikdy nechat vzít, je ta autenticita a hravost. Já samozřejmě vím, co píšu a vím, co dělám a celý ten děj je složitá matematická úloha, aby se ty postavy potkaly, nějak to vyvrcholilo, aby tam byly zápletky. Je to matematika a není to jen o tom, že člověk pije víno a píše. Nečtu ani moc recenze, jen zprávy od lidí, kteří mi píší. Musím ale říct, že jsou na mě všichni víceméně hodní. Ale i když narazím na někoho, kdo řekne, že je to odpad, tak neřekne vlastně ani nic extra zlého, jen se mu to nelíbilo, a to je v pořádku. Každá kniha není pro každého a převážně jsou to lidé, kteří tu knížku buď dostali, nebo jsou v nějaké štafetě, takže ji vlastně musí přečíst. Po mně chtějí často knihu do knižní štafety, kde se lidé zapisují do knížek a posílají si to dál v rámci nějakého systému a je to takové sdílené čtení. Pak to poslali mně jako autorce a je zajímavé číst, co si lidé myslí a je to hezké. Spousta lidí tu knihu dostane do ruky a není to cílová skupina a napíše tam zbytečně zlé věci.

* Vaše první knížka se dočká filmového zpracování, které tvoříte společně s manželem. Jak vás to napadlo?

Když jsem knihu psala, tak si všichni dělali legraci, že to bude bestseller, a pak se podle ní natočí film. Přišlo mi to absurdní, jako bych měla za tři roky letět do vesmíru opravdovou raketou. Nakonec to byl bestseller, takže přicházely nabídky z různých produkcí, ale manžel má sám filmovou produkci, a tak udělal dramatizaci, což bylo velmi těžké a trvalo to skoro rok. Klobouk dolů, nezvládla bych to přepsat do filmového scénáře. Udělal to velmi citlivě a napsal to tak, aby čtenář potkal tu knihu, která by vydala na seriál, ale manžel to napsal tak, aby vyšlo na hodinu a půl dlouhý film. Potom se začaly shánět peníze, podařilo se to. Vlastně všichni s tím projektem chtěli spolupracovat. Bylo vidět, že to má nad sebou to "boží očko" a doufejme, že lidi přijdou do kina a to "boží očko" tam stále bude. Já jsem zároveň autorka a hlavní hrdinka ve filmu a v nakladatelství mi říkali, že to zjišťovali a je to světový unikát. Přesto jsme ale řešili, že ta postava je výrazně mladší než já, takže jsme to trošku posunuli a hlavní hrdince není třicet jako v knize, ale pětatřicet, a mně je čtyřicet dva. Můžeme vypadat krásně, ale ta zralost už je vidět v chování, výrazu i energii. Zažila jsem toho hodně a v těch očích to je. Taky proto jsme si řekli, že to musíme natočit brzo, protože za dva tři roky už to nebudu moct hrát.

* Kdy plánujete premiéru?

Premiéra pro veřejnost bude 9. listopadu. Moc se těšíme a já jako autorka musím říct, že jsem velmi spokojená.

* Jak jste zvládli s manželem skloubit práci na filmu a rodinu?

Děti už jsou větší, Justýna má sedmnáct let a Theodor deset let, ale je pravda, že film zabral extrémně moc času, takže hodně pomáhaly babičky. Musím říct, že jsme se trošku báli, jak to zvládneme, ale oni byli připravení na to, že je to jen dočasná záležitost. Střídali jsme denní a noční natáčení a říkala jsem dětem, že lékaři, sestřičky, hasiči a policisté mají obdobný režim vlastně pořád. Vysvětlili jsme jim, že jiné děti to mají takhle stále. Dětem to strašně pomohlo, předtím se setkávaly dvě puberty, ale tehdy se musely spojit a být tým. Samy řekly, že si vytvořily hezký vztah. Někdy zůstaly děti samy doma, Theodor výborně vaří, Justýna ho pohlídala a on jí navařil. Ale taky to zlepšilo vztah dětí s mým mužem. On je velmi pečovatelský, na dětech hodně visí, a tou láskou je někdy až dusí. On je větší matka než já. Není to dobré a zvláště u toho kluka ne. Kvůli natáčení Ruda neměl na tohle čas a bylo to skvělé. Děti se navíc i hodně osamostatnily.

Když je manžel takový pečující tatínek, vy budete asi ta přísná maminka. Je to tak?

Ano, já jsem ten vlčák. Ale taky jsem na to upozornila, že chci být také ta hodná máma a ne pořád jen ta přísná, která vychovává. Manželovi jsem řekla, že je otec a má určovat pravidla a mít pevnou ruku. Dokonce i jeden psycholog říkal, že role matky a otce by se neměly vyměňovat. Muž totiž fyzicky i psychicky nastavuje hranice dítěte, kterému se tím jako by napnou svaly a matka má tu funkci, že když se dítěte dotkne, jeho svaly se uvolní, čímž dochází k rovnováze a nemělo by to být naopak, protože to v dítěti vyvolává chaos i na fyzické úrovni. Muž, přestože se s dítětem pomazlí, nedokáže dětské tělo tak uvolnit jako matka. Maminky by měly hranice dodržovat, být důsledné, ale přesto to dítě mají hýčkat. Náš syn už Rudovi dokáže říct, že mu nevádí, že ho sestra "šikanuje", když do toho Ruda vstoupí a zastává se ho. Navíc Theodor za chvíli bude balit holky a na Justýně si trénuje různé taktiky, konverzaci... Všechno to má nějaký smysl. Dokonce ten zmíněný psycholog říká, že je důležité, aby se děti praly a štouchaly, protože se potřebují dotýkat. S nadsázkou se dá říct, že jsou jako štěňata – potřebují se okusovat, otukávat atd.

* Když zmiňujete děti, jdou ve vašich šlápějích?

Justýna teď dostala docela těžkou roli v seriálu, tak se s tím nějak pere a bojuje. Snažím se jí pomoci, probíráme to spolu.

* Ale ona toho dělá více...

Studuje mezinárodní práva a diplomacii a také dělá modeling.

* A syn má také herecké ambice?

Theodor je introvertní, takže si myslím, že herectví by asi pro něj nebylo to pravé, nemá potřebu se předvádět nebo něco vyjadřovat. Zatím ho baví vaření.

* Vraťme se ještě k vašemu filmu, který je o hledání toho pravého, což je věčné ženské i mužské téma. Máte nějaký návod, jak najít tu

spřízněnou duši?

(smích) Od toho jsou právě ty knihy. Ono se totiž neví, jak na to, ale občas se to někomu podaří.

* Vám se to ale podařilo.

Jsme spolu s manželem už třináct let, člověk se vyvíjí a mění, já myslím, že máme hezký vztah, ale nemám ráda, když mají lidi pocit, že mají vyhráno. Nikdy není vyhráno a dalších patnáct let může člověk prožít s někým jiným a dalších patnáct let zase s někým jiným. Pořád je třeba pracovat na vztahu a pečovat o toho druhého. Musím říct, že i po třinácti letech máme spoustu nevyjasněných věcí. Stejně jako se mění a vyvíjí člověk, tak se mění i jeho názory na určité věci. V určitém období vám něco stačí a vyhovuje, ale za dva roky to nestačí a nevyhovuje.

* Dá se tedy říct, že se dá najít ten pravý pro určité období v životě?

Někde jsem slyšela, že tím, že se dožíváme vysokého věku, nemůžeme mít lásku do konce života. Společnost si prý zvykne, že máme tři až čtyři životní partnery. Když si uvědomím, co jsem chtěla ve dvaceti a co chci teď ve čtyřiceti, tak je to něco diametrálně odlišného. Ten první partner by tomu nestačil a já bych nestačila jeho potřebám.

* Nyní hrajete v seriálu Co ste hasiči, kde máte hlavní ženskou roli a řešíte vlastně také vztahy.

Ano, mám tam vztah s Petrem Rychlým a řešíme, že je starší. Postava Lenky má 38 let, chce dítě, ale on už má dospělé dítě a řeší jiné věci a nechce se znovu pouštět do výchovy dítěte. Tam se právě ukáže, jaké mají lidé potřeby, priority a cíle v různých životních etapách.

* A vztahy řešíte také na divadelním jevišti?

Ano, hraju v anglické hře Jsem doma, zlato v Divadle Radka Brzobohatého, která získala ocenění Hra roku v Anglii, a je to o velmi zvláštním manželském páru. Ta žena má pocit, že vztahy byly nejlepší v padesátých letech a celý svůj svět si vytvoří v retro stylu. Donutí i manžela přistoupit na rozdělení rolí. Stane se z ní bydlenka, přestože to byla úspěšná manažerka. Divák pozoruje, jak se jejich vztah vyvíjí. Do toho přicházejí různí blázniví přátelé, což jsem třeba já. Měníme ty věci a přinášíme nějaká témata do jejich vztahu. Divák uvidí, jestli ten vztah zvládne tuto chiméru. Nečekla bych, že je to komedie, ale je to hrozně chytrá hra.

* Přemýšlíte při vašem pracovním vytížení už o zfilmování vaší druhé knihy?

Možnost tady je, přemýšlíme o tom, ale uvidíme, jak se bude dařit prvnímu filmu.

JANA BERNÁŠKOVÁ

Pochází z Krnova. Vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. Začínala v Divadle Petra Bezruče, šest let hrála v **Národním divadle moravskoslezském**. Účinkovala v seriálech Ulice, Horákovi, Všechny moje lásky, Vyprávěj. Aktuální je seriál Co jste hasiči. Objevila se ve filmu Bestiář, Duše jako kaviár, větší roli měla v ruském filmu Bystrolev.

JÁ SAMOZŘEJMĚ VÍM, CO PÍŠU A VÍM, CO DĚLÁM A CELÝ TEN DĚJ JE SLOŽITÁ MATEMATICKÁ ÚLOHA, ABY SE TY POSTAVY POTKALY.

JSME SPOLU S MANŽELEM UŽ TŘINÁCT LET, ČLOVĚK SE VYVÍJÍ A MĚNÍ, JÁ MYSLÍM, ŽE MÁME HEZKÝ VZTAH, ALE NEMÁM RÁDA, KDYŽ MAJÍ LIDI POCIT, ŽE MAJÍ VYHRÁNO.

MŮJ MUŽ JE VĚTŠÍ MATKA NEŽ JÁ

text: Venuše Baxová, Matka a dítě
foto: archiv Jany Bernáškové, TV Nova, Falcon

Herečka Jana Bernášková toho zvládá opravdu hodně. Je dvojnásobnou maminkou, píše knihy, hraje v seriálech i v divadle. Teď navíc podle její první knihy *Jak přežít svého muže* natočila s manželem stejnojmenný film.

ŘÍJEN 2023 | HLADÝ SVĚT 71

Jak se úspěšná herečka dostane k psaní knih, navíc s takovými názvy, díky nimž je chce každý číst?

Jsem totiž chvílemi odvázná. A proč začne psát úspěšná herečka knihy? Protože v té době asi ještě nebyla tolik úspěšná. Vzniklo to vlastně tak, že můj táta šel na operaci žlučníku, ale vrátil se s rakovinou slinivky, což je vlastně neléčitelná choroba. Věděli jsme, že máme omezený čas a úplně se nám převrátil život. Já jsem v té chvíli musela některé své práce zrušit, omluvit se, vystoupit ze zkoušení... Taťka žil sám a věděli jsme, že se o něj musíme postarat a že rakovina slinivky postupuje hrozně rychle. Ale taťka byl bojovník a ze tří měsíců to protáhl na rok a půl. Já jsem o něj pečovala, bylo to těžké a náročné. Tehdy jsem o tom nemluvila a neinformovala jsem o tom na sociálních sítích, jak tím člověk prochází, protože taťka byl hrozný introvert a média by po tom skočila.

To je mi moc líto, to muselo být hrozně těžké...

Byla jsem v izolaci, netvořila jsem a jen jsem chodila večer hrát. Nepřibírala jsem novou práci a strašně mi chyběla ta kreativita, už jsem nevěděla, co se sebou. Potřebovala jsem taky mít ten pocit, že jdu do práce. Vzpomněla jsem si, že kdysi jsem psala fejetony pro jeden časopis, a tak jsem si vzala počítač, řekla jsem tátovi, že jdu na dvě tři hodinky pracovat. Nikdo se ale neptal, jestli jdu na casting, na rozhovor, nebo co mám v plánu. Tak jsem si vždycky urvala nějaký čas pro sebe a sedla jsem a psala. Psala jsem jen pro sebe a neměla jsem vůbec žádné plány nebo ambice. Myslím si, že v tom je ten velký přínos, že jsem vlastně nekalkulovala a že jsem při tom psaní byla velmi otevřená a autentická a jak to přicházelo, tak jsem si s tím pohrávala. Manžel mě ponoukal, že musím někde do rozhovoru říct, že píšu knížku. Mně

JANA BERNÁŠKOVÁ

Pochází z Krnova. Vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. Začínala v Divadle Petra Bezruče, šest let hrála v Národním divadle moravskoslezském.

Účinkovala v seriálech Ulice, Horákoví, Všechny moje lásky, Vyprávěj. Aktuální je seriál Co jste hasiči.

Objevila se ve filmu Bestiář, Duše jako kaviár, větší roli měla v ruském filmu Bystrolev. •

to připadalo trapné, ale někde jsem to plácla a chytlo se toho jedno nakladatelství. Chtěli vidět ukázkou a moc se jim líbila. Byla to ukáзка z knížky Jak přežít svého muže. Řekli mi, ať to dopíšu, dali mi deadline, podepsali jsme smlouvu a já jsem se do toho vrhla a zkusila jsem to dopsat.

Úžasné. Kdy to bylo?

To bylo v období první covidové vlny. V říjnu 2020 vyšla a na druhý den se zavřela všechna knihkupectví až do března. Myslela jsem, že se zabiju. I přes to si to ale ženy našly, online to vykouply a stal se z toho bestseller. Tehdy jsem pochopila, že když má něco svou cestu, tak si jí to najde. Díky tomu jsem se naučila strašně moc o psaní, dokonce i spoustu technických věcí a navíc jsem musela začít používat

to je přesně ono. Takže tak jsem odvážná – něco plácnu a pak se hrozně bojím. No a po Couře vznikl Koloušek, který teď frčí asi nejvíc. Všechno jsou to bestsellery a přemýšlím už nad čtvrtou knížkou. Předtím jsem byla taková „nevypsaná“, ale teď se nad tím snažím víc přemýšlet, ale zároveň si pořád zachovávám tu svobodu a volnost, hravost a humor, což mají ženy rády.

Musíte mít opravdu velkou fantazii...

Určitě, je to pořád literární příběh, který má ale autentické momenty. Píšu z mého prostředí – herectví, a mám zatžené tisíce historek mé kamarádky a některé jsou tak absurdní a tragikomické, že to nemůžu nechat ležet. Používám je a myslím si, že čtenáři cítí tu autenticitu, prožitky a emoce a je jedno, do jaké situace je to zasazeno. Vlastně všechny postavy mají moje emoce. Vždycky se mě ptají, jestli jsem já ta hlavní hrdinka, ale odpovídám, že já jsem všechny postavy. Všem dávám emoce a názory a za všemi si stojím. S tou odvážností je to tak, že když to píšu sama a mám u toho dvojku vína, tak se do toho ponořím, nikdo mě nevidí a neslyší a potají píšu o sprostárních a zapomínám na to, že to bude někdo číst. A taky mám pocit, že vašeň a erotika ke

sociální sítě. Do té doby jsem je používala pouze sporadicky, nebo spíš vůbec. Mé dceři tehdy bylo čtrnáct let a pořád jsem ji otravovala, aby mi vysvětlila, jak se dělají stories, jak se tam vkládá hudba, jak se tam dělají písničky a tak. Bylo to docela legrační, ale zároveň hrozně stresující. Tato cesta mě naučila strašně moc věcí a postavit se na vlastní nohy. Tím, že se z toho stal bestseller, tak nakladatelství chtělo druhou knihu. Přišel druhý lockdown, a tak jsem sedla a napsala jsem Couru.

Dost odvážný název pro knihu...

Odvážná jsem tak, že mě ten název napadl, řekla jsem ho nakladateli, ale pak jsem mu to celou dobu rozmlouvala, že je to „moc“. On ale říkal, že

vztahům patří. Nedokážu si představit, jak bych to obešla. V tomhle jsem otevřená. Tak, jak jsou u filmu neherci, kteří jsou naprosto fantastičtí a hrají dokonale, tak mám pocit, že já jsem totéž v tom psaní. Autentická autorka.

Zkrátka si necháváte tvůrčí svobodu...

Můj manžel říká, že je to to nejvíc a to, co si nesmím nikdy nechat vzít, je ta autenticita a hravost. Já samozřejmě vím, co píšu a vím, co dělám a celý ten děj je složitá matematická úloha, aby se ty postavy potkaly, nějak to vyvrcholilo, aby tam byly zápletky. Je to matematika a není to jen o tom, že člověk pije víno a píše. Nečtu ani moc recenze, jen zprávy od lidí, kteří mi píší. Musím ale říct, že jsou na mě všichni víceméně hodní. Ale i když narazím na někoho, kdo řekne, že je to odpad, tak neřekne vlastně ani nic extra zlého, jen se mu to nelíbilo, a to je v pořádku. Každá kniha není pro každého a převážně jsou to lidé, kteří tu knížku buď dostali, nebo jsou v nějaké štafetě, takže ji vlastně musí přečíst. Po mně chtějí často knihu do knižní štafety, kde se lidé zapisují do knížek a posílají si to dál v rámci nějakého systému a je to takové sdílené čtení. Pak to poslali mně jako autorce a je zajímavé

V seriálu
Co ste hasiči
s Petrem Rychlým

číst, co si lidé myslí a je to hezké. Spousta lidí tu knihu dostane do ruky a není to cílová skupina a napíše tam zbytečně zlé věci.

Vaše první knížka se dočká filmového zpracování, které tvoříte společně s manželem. Jak vás to napadlo?

Když jsem knihu psala, tak si všichni dělali legraci, že to bude bestseller, a pak se podle ní natočí film. Přišlo mi to absurdní, jako bych měla za tři roky letět do vesmíru opravdovou raketou. Nakonec to byl bestseller, takže přicházely nabídky z různých produkcí, ale manžel má sám filmovou produkci, a tak udělal dramaturgii, což bylo velmi těžké a trvalo to skoro rok. Klobouk dolů, nezvládla bych to přepsat do filmového scénáře. Udělal to velmi citlivě a napsal to tak, aby čtenář potkal tu knihu, která by vydala na seriál, ale manžel to napsal tak, aby to vyšlo na hodinu a půl dlouhý film. Potom se začaly shánět peníze, podařilo se to. Vlastně všichni s tím projektem chtěli spolupracovat. Bylo vidět, že to má nad sebou to „boží očko“ a doufejme, že lidé přijdou do kina a to „boží očko“ tam stále bude. Já jsem zároveň autorka a hlavní hrdinka ve filmu a v nakladatelství mi říkali, že to zjišťovali a je to světový unikát. Přesto jsme ale řešili, že ta postava je výrazně mladší než já, takže jsme to trochu posunuli a hlavní hrdince není třicet jako v knize, ale pětatřicet, a mně je čtyřicet dva. Můžeme vypadat krásně, ale ta zralost už je vidět v chování.

výrazu i energii. Zažila jsem toho hodně a v těch očích to je. Taky proto jsme si řekli, že to musíme natočit brzo, protože za dva tři roky už to nebudu moct hrát.

Kdy plánujete premiéru?

Premiéra pro veřejnost bude 9. listopadu. Moc se těšíme a já jako autorka musím říct, že jsem velmi spokojená.

Jak jste zvládli s manželem skloubit práci na filmu a rodinu?

Děti už jsou větší, Justýna má sedmnáct let a Theodor deset let, ale je pravda, že film zabral extrémně moc času, takže hodně pomáhaly babičky. Musím říct, že jsme se trochu báli, jak to zvládneme, ale oni byli připraveni na to, že je to jen dočasná záležitost. Střídali

**JÁ SAMOZŘEJMĚ VÍM, CO
PÍŠU A VÍM, CO DĚLÁM
A CELÝ TEN DĚJ JE SLOŽITÁ
MATEMATICKÁ ÚLOHA, ABY
SE TY POSTAVY POTKALY.**

jsem denní a noční natáčení a říkala jsem dětem, že lékaři, sestřičky, hasiči a policisté mají obdobný režim vlastně pořád. Vysvětlili jsme jim, že jiné děti to mají takhle stále. Dětem to strašně pomohlo, předtím se setkávaly dvě puberty, ale tehdy se musely spojit a být tým. Samy řekly, že si vytvořily hezký vztah. Někdy zůstaly děti samy doma, Theodor výborně vaří, Justýna ho pohlíkala a on jí navařil. Ale taky to zlepšilo vztah dětí s mým mužem. On je vel-

je někdy až dusí. On je větší matka než já. Není to dobré a zvlášť u toho kluka ne. Kvůli natáčení Ruda neměl na tohle čas a bylo to skvělé. Děti se navíc i hodně osamostatnily.

Když je manžel takový pečující tatínek, vy budete asi ta přísná maminka. Je to tak?

Ano, já jsem ten vlčák. Ale taky jsem na to upozornila, že chci být také ta hodná máma a ne pořád jen

že je otec a má určovat pravidla a mít pevnou ruku. Dokonce i jeden psycholog říkal, že role matky a otce by se neměly vyměňovat. Muž totiž fyzicky i psychicky nastavuje hranice dítěte, kterému se tím jako by napnou svaly a matka má tu funkci, že když se dítěte dotkne, jeho svaly se uvolní, čímž dochází k rovnováze a nemělo by to být naopak, protože to v dítěti vyvolává chaos i na fyzické úrovni. Muž, přestože se s dítětem pomazlí, nedokáže dětské tělo tak uvolnit jako matka. Maminky by měly hranice dodržovat, být důsledné, ale přesto to dítě mají hýčkat. Náš syn už Rudovi dokáže říct, že mu nevadí, že ho sestra „šikanuje“, když do toho Ruda vstoupí a zastává se ho. Navíc Theodor za chvíli bude balit holky a na Justýně si trénuje různé taktiky, konverzaci... Všechno to má nějaký smysl. Dokonce ten zmíněný psycholog říká, že je důležité, aby se děti praly a šouchaly, protože se potřebují dotýkat. S nadsázkou se dá říct, že jsou jako štěňata – potřebují se okusovat, ofukávat atd.

Když zmiňujete děti, jdou ve vašich slépějích?

Justýna teď dostala docela těžkou roli v seriálu, tak se s tím nějak pere a bojuje. Snažím se jí pomoci, probíráme to spolu.

Ale ona toho dělá více...

Studuje mezinárodní práva a diplomacii a také dělá modeling.

**JSME SPOLU S MANŽELEM
UŽ TŘINÁCT LET, ČLOVĚK SE
VYVÍJÍ A MĚNÍ, JÁ MYSLÍM,
ŽE MÁME HEZKÝ VZTAH,
ALE NEMÁM RÁDA, KDYŽ
MAJÍ LIDI POCIT, ŽE MAJÍ
VYHRÁNO.**

partnery. Když si uvědomím, co jsem chtěla ve dvaceti a co chci teď ve čtyřiceti, tak je to něco diametrálně odlišného. Ten první partner by tomu nestačil a já bych nestačila jeho potřebám.

A syn má také herecké ambice?

Theodor je introvertní, takže si myslím, že herectví by asi pro něj nebylo to pravé, nemá potřebu se předvádět nebo něco vyjadřovat. Zatím ho baví vaření.

Vratme se ještě k vašemu filmu, který je o hledání toho pravého, což je věčné ženské i mužské téma.

Máte nějaký návod, jak najít tu spřízněnou duši? (smích) Od toho jsou právě ty knihy. Ono se totiž neví, jak na to, ale občas se to někomu podaří.

Vám se to ale podařilo.

Jsme spolu s manželem už třináct let, člověk se vyvíjí a mění, já myslím, že máme hezký vztah, ale nemám ráda, když mají lidi pocit, že mají vyhráno. Nikdy není vyhráno a dalších patnáct let může člověk prožít s někým jiným a dalších patnáct let zase s někým jiným. Pořád je třeba pracovat na vztahu a pečovat o toho druhého. Musím říct, že i po třinácti letech máme spoustu nevyjasněných věcí. Stejně jako se mění a vyvíjí člověk, tak se mění i jeho názory na určité věci. V určitém období vám něco stačí a vyhovuje, ale za dva roky to nestačí a nevyhovuje.

Dá se tedy říct, že se dá najít ten pravý pro určité období v životě?

Někde jsem slyšela, že tím, že se dožíváme vysokého věku, nemůžeme mít lásku do konce života. Společnost si prý zvykne, že máme tři až čtyři životní

už má dospělé dítě a řeší jiné věci a nechce se znovu pouštět do výchovy dítěte. Tam se právě ukáže, jaké mají lidé potřeby, priority a cíle v různých životních etapách.

A vztahy řešíte také na divadelním jevišti?

Ano, hraju v anglické hře Jsem doma, zlato v Divadle Radka Brzobohatého, která získala ocenění Hra roku v Anglii, a je to o velmi zvláštním manželském páru. Ta žena má pocit, že vztahy byly nejlepší v padesátých letech a celý svůj svět si vytvoří v retro stylu. Donutí i manžela přistoupit na rozdělení rolí. Stane se z ní bydenka, přestože to byla úspěšná manažerka. Divák pozoruje, jak se jejich vztah vyvíjí. Do toho přicházejí různí blázniví přátelé, což jsem třeba já. Měníme ty věci a přinášíme nějaká témata do jejich vztahu. Divák uvidí, jestli ten vztah zvládne tuto chiméru. Neřekla bych, že je to komedie, ale je to hrozně chytrá hra.

Nyni hrajete v seriálu Co ste hasici, kde máte hlavní ženskou roli a řešíte vlastně také vztahy.

Ano, mám tam vztah s Petrem Rychlým a řešíme, že je starší. Postava Lenky má 38 let, chce dítě, ale on

Premyslíte při vašem pracovním vytížení už o zfilmování vaší druhé knihy?

Možnost tady je, přemýšlíme o tom, ale uvidíme, jak se bude dařit prvnímu filmu. ●

[« zpět na začátek](#)
